ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO

της 16ης Μαρτίου 2000 *

1. Στις 10 Μαΐου 1999, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 9ης Μαρτίου 1999 [1], που αφορά προσφυγή του P. Richard, υπαλλήλου του Κοινοβουλίου, κατά του οργάνου αυτού.

2. Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς εκτίθενται από το Πρωτοδικείο ως εξής.

3. Κατόπιν προκηρύξεως κενής θέσεως που αφορούσε τη θέση βαθμού Α3 προϊσταμένου του τμήματος «Εξοπλισμός και εσωτερική υπηρεσία» της διευθύνσεως Α «Υποδομή και εσωτερική υπηρεσία» της Γενικής Διευθύνσεως «Διοίκηση» (στο εξής: ΓΔ VI), που δημοσιεύθηκε το 1996 από το Κοινοβούλιο στο πλαίσιο της διαδικασίας προσλήψεως του άρθρου 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI έκρινε ότι από τα δώδεκα πρόσωπα των οποίων μπορούσε να γίνει δεκτή η υποψηφιότητα βάσει προαγωγής ή μεταθέσεως, δύο κατείχαν τα αναγκαία προσόντα και πληρούσαν τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την άσκηση των καθηκόντων. Πρότεινε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ήτοι στο γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, στο εξής: ΑΔΑ) να διορίσει σ' αυτή τη θέση τον P. Richard.

4. Ωστόσο, η ΑΔΑ αποφάσισε να διευρύνει τον αριθμό των πιθανών υποψηφίων ανατρέχοντας στους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις γενικών διαγωνισμών βαθμού Α3 για τους υπηκόους των νέων κρατών μελών βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 626/95 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 1995 για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχώρησης της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας [2].

5. Πράγματι, ο προϊστάμενος της διευθύνσεως προσωπικού, έχοντας λάβει γνώση της επιλογής του γενικού διευθυντής της ΓΔ VI, του απηύθυνε στις 23 Σεπτεμβρίου 1996 το εξής σημείωμα:

«Κατόπιν της προπαρατεθείσας προκηρύξεως κενής θέσεως καταλήξατε, με σημείωμα της 25ης Ιουλίου 1996, ότι από τις 12 υποψηφιότητες που μπορούσαν να γίνουν δεκτές

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — T-273/97, Richard κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. II-235, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση).

2 — ΕΕ L 66, σ. 1.

βάσει μεταθέσεως ή προαγωγής μόνον δύο υποψήφιοι κατείχαν τα αναγκαία προσόντα και πληρούσαν τις βασικές προϋποθέσεις της προκηρύξεως της εν λόγω κενής θέσεως και προτείνατε την προαγωγή του P. Richard.

Προκειμένου να διευρυνθεί ο αριθμός των πιθανών υποψηφίων γι' αυτή την κενή θέση σύμφωνα με τις οδηγίες του κυρίου προέδρου, σας παρακαλώ όπως θελήσετε να συμβουλευθείτε τους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις γενικών διαγωνισμών Α3 για τους υπηκόους των νέων κρατών μελών προτού λάβετε την τελική σας απόφαση.»

6. Με σημείωμα της 26ης Σεπτεμβρίου 1996, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI απάντησε στο σημείωμα του προϊσταμένου της διευθύνσεως προσωπικού διευκρινίζοντας ότι εναπόκειται στην ΑΔΑ να αποφανθεί επί της προτάσεως διορισμού του P. Richard και ότι, κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας, δεν μπορούσε να συμβουλευθεί τους άλλους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις.

7. Με άλλο σημείωμα της 11ης Οκτωβρίου 1996, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI εξέθεσε τα λειτουργικά κριτήρια βάσει των οποίων είχε προτείνει τον διορισμό του P. Richard προσθέτοντας τα ακόλουθα:

«Αν η [ΑΔΑ] ήθελε θεωρήσει αυτά τα λειτουργικά προσόντα αμελητέα υπέρ άλλων, περισσότερο γεωγραφικών, κριτηρίων, η εξέταση των εφεδρικών πινάκων για μελλοντικές προσλήψεις του σουηδικού (PE/79/A), του φινλανδικού (PE/78/A) και του αυστριακού (PE/77/A) διαγωνισμού με οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι δύο υποψήφιοι θα μπορούσαν εν ανάγκη, μετά βέβαια μακρά και άχαρη περίοδο προσαρμογής, να καταλάβουν τη θέση, κατά σειρά προτιμήσεως: 1) Η S. (σουηδικής ιθαγενείας), 2) ο P. (φινλανδικής ιθαγενείας).»

8. Στις 9 Ιανουαρίου 1997, η ΑΔΑ διόρισε στην κενή θέση την S., σουηδικής ιθαγένειας.

9. Στις 6 Μαΐου 1997, ο P. Richard υπέβαλε ένσταση με την οποία ζητούσε την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ. Η ένσταση απορρίφθηκε και ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου του απηύθυνε επιστολή στην οποία εξέθετε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Το γραφείο, ως [ΑΔΑ], εξέτασε την ένστασή σας και μου ανέθεσε να σας διαβιβάσω την αντίστοιχη απόφαση καθώς και την αιτιολογία της.

Σας υπενθυμίζω καταρχάς ότι, προκειμένου για την κάλυψη μίας κενής θέσεως, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται, κατά απόλυτο τρόπο, να προβεί στην κάλυψη μέσω προαγωγής ή μεταθέσεως, ακόμα και αν διαθέτει συναφώς έγκυρες υποψηφιότητες, αλλά ότι πρέπει απλώς να εξετάσει διαδοχικά αν κάθε μία από τις διαδικασίες που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ μπορεί να καταλήξει στον διορισμό προσώπου που

κατέχει τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας.

Η ΑΔΑ προέβη στην εξέταση των υποψηφιοτήτων βάσει μεταθέσεως και προαγωγής και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο μειωμένος αριθμός των έγκυρων υποψηφίων δεν επέτρεπε επαρκή επιλογή εν όψει της καλύψεως της θέσεως. Αποφάσισε έτσι, για να διευρύνει το πεδίο επιλογής της, να προχωρήσει στην αξιολόγηση των επιτυχόντων που είχαν εγγραφεί σε καταλόγους επιτυχόντων γενικών διαγωνισμών αντί να προχωρήσει στον διορισμό ενός από τους υποψηφίους που είχαν υποβάλλει εγκύρως υποψηφιότητα βάσει προαγωγής. Με αυτή την απόφαση, η ΑΔΑ, που διαθέτει σχετικώς ευρεία διακριτική ευχέρεια, δεν παραβίασε τα υπαλληλικά σας δικαιώματα ως υποψηφίου γι' αυτή τη θέση.

[...]

Κρίνοντας αμφότεροι οι προτεινόμενοι υποψήφιοι[3] ήσαν ισάξιοι διότι αμφότεροι πληρούσαν τις αναγκαίες προϋποθέσεις και κατείχαν τα αναγκαία προσόντα — και ότι το συμφέρον της υπηρεσίας και η λήψη υπόψη των προσόντων των υποψηφίων ήταν επομένως διασφαλισμένα —, η ΑΔΑ αποφάσισε να λάβει επιπλέον υπόψη άλλα στοιχεία επιλογής, ήτοι την ανάγκη διασφαλίσεως επαρκούς εκπροσωπήσεως υπηκόων των νέων κρατών μελών εν όψει της υλοποιήσεως του στόχου που θέτει το άρθρο 27 του ΚΥΚ προκειμένου να διατηρηθεί ή να αποκατασταθεί η γεωγραφική ισορροπία όσον αφορά το προσωπικό του.»

10. Κατόπιν αυτής της απαντήσεως, ο P. Richard άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο ακύρωσε τόσο την απόφαση περί διορισμού της S. όσο και τη σχετική διαδικασία προσλήψεως.

11. Με την παρούσα αίτηση αναιρέσεως του Κοινοβουλίου ζητείται η ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως λόγω παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου.

12. Για τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου γίνεται παραπομπή στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

13. Ο P. Richard αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως προβάλλοντας δύο διαφορετικούς λόγους.

14. Επικαλείται το γεγονός ότι αυτή η αίτηση αναιρέσεως δεν συνοδεύεται από απόφαση της ΑΔΑ περί ασκήσεως αναιρέσεως.

3 — Πρόκειται για τους δύο υποψηφίους που προέκρινε ο γενικός διευθυντής.

15. Αυτός ο πρώτος λόγος απαραδέκτου δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Βάσει του άρθρου 2, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ εναπόκειται, πράγματι, σε κάθε όργανο να καθορίσει τις αρχές που ασκούν εντός αυτού τις εξουσίες που ο ΚΥΚ απονέμει στην ΑΔΑ.

16. Η ΑΔΑ προέρχεται, επομένως, από το όργανο που τη συγκρότησε και δεν καλείται να ασκήσει παρά μόνο τις εξουσίες που της έχουν απονεμηθεί.

17. Σύμφωνα με το άρθρο 91 α του ΚΥΚ, οι προσφυγές των υπαλλήλων «στρέφονται κατά του οργάνου από το οποίο εξαρτάται η εξουσιοδοτημένη αρμόδια για τους διορισμούς αρχή». Επομένως, ορθώς ο P.Richard στράφηκε κατά του Κοινοβουλίου.

18. Δυνάμει του άρθρου 19, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου «μπορεί να ασκήσει ο εν όλω ή εν μέρει ηττηθείς διάδικος». Δεδομένου ότι η απόφαση του Κοινοβουλίου που προσβάλλει ο P. Richard ακυρώθηκε από το Πρωτοδικείο, το Κοινοβούλιο ορθώς ασκεί την παρούσα αίτηση αναιρέσεως, και τούτο χωρίς να χρειάζεται οποιαδήποτε απόφαση ή έγκριση της ΑΔΑ. Πράγματι, δεν προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι, στο πλαίσιο της εσωτερικής οργανώσεως του Κοινοβουλίου, το δικαίωμά του ασκήσεως αιτήσεως αναιρέσεως εξαρτάται από οποιαδήποτε απόφαση της ΑΔΑ.

19. Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως της 27ης Ιανουαρίου 2000, ο P. Richard προέβαλε ένα δεύτερο λόγο απαραδέκτου, αντλούμενο από την έλλειψη έννομου συμφέροντος του Κοινοβουλίου.

20. Ο P. Richard ισχυρίστηκε, χωρίς να αντικρουστεί σ' αυτό από το Κοινοβούλιο, ότι, με απόφαση του Κοινοβουλίου της 4ης Οκτωβρίου 1999, η προκήρυξη κενής θέσεως βάσει της οποίας διορίστηκε η S. ακυρώθηκε από το Πρωτοδικείο. Η S. διορίστηκε σε άλλη θέση και η θέση του προϊσταμένου του τμήματος «Εξοπλισμός και εσωτερική υπηρεσία» της διευθύνσεως Α της ΓΔ VI, που διεκδικούσε P. Richard και στην οποία διορίστηκε η S. καταργήθηκε στο οργανόγραμμα. Επομένως, κατά τον P. Richard, απόφαση του Δικαστηρίου περί ακυρώσεις της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και επικυρώνουσα ως εκ τούτου τον διορισμό της S. στην εν λόγω θέση στερείται πρακτικού περιεχομένου. Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως στερείται αντικειμένου.

21. Ο αναιρεσίβλητος υπογράμμισε επίσης ότι δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ορθώς προέβαλε τον νέο ισχυρισμό κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως, δεδομένου ότι στηρίζεται σε πραγματικό στοιχείο που προέκυψε κατά τη διαδικασία.

22. Επιβάλλεται να αναγνωριστεί ότι τούτο πράγματι συμβαίνει, εφόσον η αίτηση ανα-ρέσεως του Κοινοβουλίου ασκήθηκε στις 10 Μαΐου 1999, το υπόμνημα απαντήσεως κατατέθηκε στις 15 Ιουλίου 1999 και η προ-κήρυξη της θέσεως ανακλήθηκε στις 3 Οκτωβρίου 1999. Ο P. Richard ορθώς επι-καλέστηκε, επομένως, αυτόν τον νέο ισχυρι-σμό κατά τη δημόσια συνεδρίαση.

23. Το Κοινοβούλιο αρνήθηκε, ωστόσο, ότι δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον. Συναφώς παρέθεσε, χωρίς περαιτέρω διευκρίνιση, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σε-πτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής [4].

24. Οι κρίσιμες σκέψεις αυτής της αποφά-σεως έχουν ως εξής:

«59 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προ-σφεύγων έχει συμφέρον από την ακύ-ρωση της προσβαλλομένης πράξεως (...). Το συμφέρον αυτό υφίσταται μόνον εφόσον η ακύρωση της πράξεως αυτής είναι ικανή από μόνη της να έχει έννομες συνέπειες (βλ. απόφαση του Δικα-στηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, Akzo Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21).

60 Συναφώς πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης, το όργανο του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη οφείλει να λαμβάνει τα μέτρα που συνε-πάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως. Τα μέτρα αυτά δεν αφορούν την εξαφάνιση της πράξεως καθ' εαυτής από την κοι-νοτική έννομη τάξη, εφόσον η εξαφάνιση αυτή προκύπτει από την ουσία δικα-στικής ακυρώσεώς της. Αφορούν μάλ-λον την εξάλειψη των συνεπειών των παρανόμων ενεργειών που διαπι-στώθηκαν με την ακυρωτική απόφαση. Η ακύρωση μιας πράξεως, η οποία έχει ήδη εκτελεστεί ή η οποία, εν τω μεταξύ, έχει καταργηθεί από συγκεκριμένη ημε-ρομηνία, μπορεί ως εκ τούτου πάντοτε να έχει έννομες συνέπειες. Πράγματι, η ακύρωση αυτή περιλαμβάνει την υπο-χρέωση του οργάνου το οποίο εξέδωσε την πράξη να λάβει τα μέτρα που συνε-πάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως. Έτσι, το οικείο όργανο μπορεί να αναγ-καστεί να προβεί στη δέουσα αποκατά-σταση της καταστάσεως του προσφεύγοντος ή να αποφύγει την έκδοση πανομοιότυπης πράξεως [5] (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 1979, 92/78, Simmenthal κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 407, σκέψη 32, της 24ης Ιουνίου 1986, Akzo Chemie κατά Επιτροπής, προπα-ρατεθείσα, σκέψη 21, και της 26ης Α-πριλίου 1988, 207/86, Apesco κατά Επι-τροπής, Συλλογή 1988, σ. 2151, σκέ-ψη 16).»

25. Στις αποφάσεις του Δικαστηρίου που παραθέτει το Πρωτοδικείο, το Δικαστήριο απέδωσε πράγματι πολλή σημασία στη διευ-

4 — Τ-480/93 και Τ-483/93, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-2305, σκέψεις 59 επ.

5 — Η υπογράμμιση δική μου.

κρίνιση για το μέλλον των εφαρμοστέων κανόνων. Τα κρίσιμα χωρία έχουν ως εξής:

Στην απόφαση Simmenthal κατά Επιτροπής:

«ακόμα και στην περίπτωση που η ένδικη απόφαση έχει τελείως εκτελεστεί υπέρ άλλων διαγωνιζομένων, στο πλαίσιο του ιδίου διαγωνισμού, η προσφεύγουσα έχει συμφέρον από την ακύρωση αυτής της αποφάσεως, είτε για να επιτύχει, εκ μέρους της Επιτροπής, κατάλληλη αποκατάσταση της καταστάσεώς της είτε για να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιφέρει, στο μέλλον, τις κατάλληλες τροποποιήσεις στο σύστημα των διαγωνισμών, στην περίπτωση που αυτό θα το έκρινε αντίθετο προς ορισμένες νομικές απαιτήσεις» (σκέψη 32).

Στην υπόθεση Akzo Chemie κατά Επιτροπής:

«Το έννομο συμφέρον της εταιρίας να αμφισβητήσει την προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να αποκρουσθεί λόγω του ότι εν προκειμένω η απόφαση αυτή είχε ήδη εκτελεστεί κατά το χρόνο ασκήσεως της προσφυγής. Πράγματι, η ακύρωση αυτής της απόφασης μπορεί αυτή καθαυτή να έχει έννομες συνέπειες, όπως ιδίως την αποφυγή της επανάληψης αυτής της πρακτικής εκ μέρους της Επιτροπής και την αναγνώριση ως παράνομης της χρησιμοποίησης εκ μέρους της ECS των εγγράφων που ανακοινώθηκαν κατά τρόπο αντικανονικό» (σκέψη 21).

Στην υπόθεση Apesco κατά Επιτροπής:

«Πρέπει να τονιστεί ότι η προσφυγή ασκήθηκε εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 173, τρίτη παράγραφος, της Συνθήκης. Εξάλλου, η Apesco έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει τον κατάλογο του Ιουλίου 1986, έστω κι αν δεν είναι πλέον σ' εφαρμογή, για να αποφύγει να επαναληφθεί η προβαλλόμενη παρανομία στους μεταγενέστερους καταλόγους» (σκέψη 16).

26. Εν προκειμένω, η κατάσταση είναι ωστόσο αρκετά διαφορετική. Πράγματι, αφενός, το Κοινοβούλιο σκοπεί όχι στην ακύρωση μιας πράξεως, αλλά στην ακύρωση μιας αποφάσεως. Αυτή η ακύρωση, αν επέλθει, θα έχει ως συνέπεια όχι την ακύρωση, αλλά την επικύρωση μιας πράξεως του ιδίου του Κοινοβουλίου (τον διορισμό της S.) την οποία το τελευταίο έχει στο μεταξύ ανακαλέσει.

27. Αφετέρου, πάντοτε υποθέτοντας ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου ακυρώνεται και ότι ο διορισμός της S. επικυρώνεται επομένως καταρχήν, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να πραγματοποιήσει καμία «αποκατάσταση της καταστάσεως». Επιπλέον δεν παρακινείται «να αποφύγει την έκδοση πανομοιότυπης πράξεως» για το μέλλον.

28. Αντιθέτως, με μία τέτοια απόφαση, το Κοινοβούλιο θα αποκτούσε την επιβεβαίωση ότι η μέθοδος που ακολουθήθηκε για την πλήρωση της εν λόγω θέσεως δεν είναι επικριτέα και ότι μπορεί, επομένως, να την

εφαρμόσει και στο μέλλον. Το Κοινοβούλιο εκθέτει, πράγματι, στο σημείο 2 της αιτήσεώς του αναιρέσεως, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και η αιτιολογία της έρχονται σε αντίφαση με την προγενέστερη νομολογία, τόσο του Δικαστηρίου όσο και του Πρωτοδικείου, σχετικά με τη διαδικασία πληρώσεως των κενών θέσεων του άρθρου 29 του ΚΥΚ. Αυτό θα συνεπαγόταν τη γενίκευση σημαντικών αμφιβολιών σε νομικό επίπεδο και θα προκαλούσε επιζήμια αβεβαιότητα ως προς την ορθότητα του τρόπου καλύψεως των θέσεων που αναγράφονται στο οργανόγραμμα των οργάνων. Η ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο άρθρο 29 του ΚΥΚ εμφανίζει, επομένως, ορισμένο ενδιαφέρον, όχι μόνο για το ίδιο, αλλά και για όλα τ' άλλα όργανα.

29. Η αίτηση αναιρέσεως του Κοινοβουλίου λαμβάνει έτσι τη μορφή προσφυγής «υπέρ του νόμου». Τέτοιο δικαίωμα προσφυγής δεν αποδίδεται, ωστόσο, στο Κοινοβούλιο, ούτε από τη Συνθήκη ούτε από τον ΚΥΚ.

30. Το Δικαστήριο αντιμετώπισε το ζήτημα του έννομου συμφέροντος στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, με την απόφασή του της 19ης Οκτωβρίου 1995, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής [6], τις οποίας η σκέψη 13 ορίζει ότι:

«Το Δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη αυτεπαγγέλτως την έλλειψη συμφέροντος εκ μέρους του διαδίκου για την άσκηση αναιρέσεως ή τη συνέχιση της εκδικάσεώς της, λόγω γεγονότος μεταγενέστερου της αποφάσεως του Πρωτοδικείου δυναμένου να άρει τον βλαπτικό για τον αναιρεσείοντα χαρακτήρα της αποφάσεως αυτής και να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως απαράδεκτη ή άνευ αντικειμένου για τον λόγο αυτόν. Πράγματι, η ύπαρξη συμφέροντος του προσφεύγοντος για την άσκηση αναιρέσεως προϋποθέτει ότι η αναίρεση μπορεί, με το *αποτέλεσμά της, να ωφελήσει* [7] τον διάδικο που την άσκησε.»

31. Εν προκειμένω, δεν υφίσταται γεγονός μεταγενέστερο της αποφάσεως του Πρωτοδικείου ικανό να άρει τον βλαπτικό χαρακτήρα αυτής της αποφάσεως για το αναιρεσείον. Επιπλέον,το ζήτημα ετέθη από το ίδιο το αναιρεσείον.

32. Μπορεί, ωστόσο, να λεχθεί ότι μία απόφαση του Δικαστηρίου ακυρώνουσα την απόφαση του Πρωτοδικείου μπορεί να *ωφελήσει, με το αποτέλεσμά της,* το Κοινοβούλιο;

33. Η ενδεχόμενη αναδρομική επικύρωση του διορισμού της S. βεβαίως δεν θα «ωφελούσε» το Κοινοβούλιο ώστε να μπορέσει να τη διατηρήσει στην εν λόγω θέση, εφόσον αυτή είχε καταργηθεί.

34. Από την πλευρά μου, βλέπω ωστόσο ένα σημείο ως προς το οποίο μία απόφαση του Δικαστηρίου ακυρώνουσα την απόφαση του Πρωτοδικείου θα ωφελούσε κατά κάποιο τρόπο το Κοινοβούλιο. Μια τέτοια απόφαση θα μπορούσε, πράγματι, να προφυλάξει το

6 — C-19/93 P, Συλλογή 1995, σ. I-3319.

7 — Η υπογράμμιση δική μου.

Κοινοβούλιο οριστικά από κάθε αίτηση αποζημιώσεως του P. Richard λόγω της ζημίας που θα ισχυριζόταν ότι υπέστη λόγω του διορισμού της S., που κρίθηκε παράνομη από το Πρωτοδικείο.

35. Αυτό μου φαίνεται αρκετός λόγος για να μην απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη.

Επί της ουσίας

36. Η αναίρεση του Κοινοβουλίου αφορά την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, που έχει ως εξής:

«Για την πλήρωση των κενών θέσεων σε όργανο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αφού εξετάσει:

α) τις δυνατότητες προαγωγής και μεταθέσεως εντός του οργάνου·

β) τις δυνατότητες οργανώσεως εσωτερικών διαγωνισμών στο όργανο·

γ) τις αιτήσεις μετατάξεως υπαλλήλων άλλων οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κινεί τη διαδικασία διαγωνισμού βάσει τίτλων, κατόπιν εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων. Η διαδικασία διαγωνισμών καθορίζεται στο παράρτημα ΙΙΙ.

Η διαδικασία αυτή δύναται να κινηθεί επίσης με σκοπό την κατάρτιση του πίνακα προσληπτέων.»

37. Όπως προκύπτει από το σημείο 3 της αιτήσεως αναιρέσεως, το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έρχεται σε αντίθεση με την προγενέστερη νομολογία:

«— επί της εκτάσεως της διακριτικής ευχέρειας της ΑΔΑ και επί της αδυναμίας αυτής να διευρύνει το πεδίο επιλογής της άπαξ παρουσιάζεται ικανός υποψήφιος κατά το προηγούμενο στάδιο·

— όταν θεσπίζει την ανάγκη προηγούμενης ολοκληρώσεως κάθε σταδίου [της διαδικασίας προσλήψεως] με την απόρριψη των υποψηφιοτήτων που προβλήθηκαν προτού προχωρήσει σε επόμενο στάδιο και αρνείται, κατ' αυτόν τον τρόπο, τη δυνατότητα συγκρίσεως των προσόντων των υποψηφιοτήτων που παρουσιάστηκαν στα διαφορετικά στάδια του άρθρου 29·

— επί των συνθηκών υπό τις οποίες είναι δυνατή η πρόσληψη από εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις γενικού διαγωνισμού».

38. Επομένως, πρόκειται να εξετάσω αυτά τα τρία σημεία αμφισβητήσεως. Αλλά προηγουμένως πρέπει να διευκρινίσω ότι αυτή η εξέταση θα έχει χαρακτήρα επικουρικό εν όψει της φύσεως της αναιρέσεως.

39. Πράγματι, προβάλλοντας αυτά τα τρία σημεία, το Κοινοβούλιο δεν υπόκειται, και δεν ισχυρίζεται άλλωστε ότι υπόκειται, σε κριτική που πλήττει το σύνολο της συλλογιστικής που ακολούθησε το Πρωτοδικείο προκειμένου να καταλήξει στην ακύρωση του διορισμού της S.

40. Το Κοινοβούλιο δέχεται ρητώς, στο σημείο 6 του υπομνήματός του, ότι ο ισχυρισμός που προέβαλε ο P. Richard ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι η ΑΔΑ δεν είχε δικαίωμα, αφού έλαβε γνώση των υποψηφιοτήτων βάσει προαγωγής ή μεταθέσεως, να προβεί απευθείας στην εξέταση των εφεδρικών πινάκων για μελλοντικές προσλήψεις γενικών διαγωνισμών, χωρίς να εξετάσει τις δυνατότητες που παρέχει το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του ΚΥΚ, δηλαδή την οργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού ή τη μετάταξη υπαλλήλου από άλλο όργανο, είναι απολύτως βάσιμος.

41. Αυτό καταλήγει να αναγνωρίσει ότι το Πρωτοδικείο είχε τουλάχιστον έναν αδιαμφισβήτητο λόγο ακυρώσεως του αμφισβητούμενου διορισμού. Γνωρίζουμε ότι δεν επιβάλλεται στο Δικαστήριο να ακυρώσει απόφαση του Πρωτοδικείου εφόσον το διατακτικό της είναι βάσιμο. Ως εκ τούτου, η αναίρεση του Κοινοβουλίου μου φαίνεται ότι πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί.

Επί της δυνατότητας της ΑΔΑ να διευρύνει το πεδίο επιλογής της άπαξ παρουσιάζεται ικανός υποψήφιος σε ένα από τα στάδια της διαδικασίας

42. Είναι δεδομένο ότι, όταν η ΑΔΑ καταλήγει στο συμπέρασμα ότι καμία από τις υποψηφιότητες που υποβλήθηκαν κατά τη διάρκεια ενός δεδομένου σταδίου της διαδικασίας του άρθρου 21 του ΚΥΚ δεν πρέπει να γίνει δεκτή, προβαίνει στη σχετική διαπίστωση και προχωρεί στο επόμενο στάδιο.

43. Αλλά τι συμβαίνει στην περίπτωση που η ΑΔΑ καταλήγει, αντιθέτως, στο συμπέρασμα ότι ένας ή περισσότεροι υποψήφιοι κατέχουν τα αναγκαία προσόντα για την πλήρωση της κενής θέσεως;

44. Είναι υποχρεωμένη, σ' αυτήν την περίπτωση, να διορίσει έναν από αυτούς τους υποψηφίους; Αυτή είναι η άποψη που ακολουθεί το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

45. Το Κοινοβούλιο αιτιάται, πράγματι, το Πρωτοδικείο ότι αποφάνθηκε, στη σκέψη 41, ότι «δεδομένου ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος πληρούσε τις προϋποθέσεις για την κάλυψη της πληρωτέας θέσεως, η ΑΔΑ δεν μπορούσε νομίμως να εκτιμήσει, παρά τη μεγάλη διακριτική της ευχέρεια, ότι δεν διέθετε αρκετά ευρεία επιλογή προκειμένου να διασφαλιστεί πρόσληψη σύμφωνα με την προκήρυξη της κενής θέσεως».

46. Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται, αντιθέτως, ότι η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η ΑΔΑ της επιτρέπει, ακόμα και σε περίπτωση που υφίστανται περισσότεροι υποψήφιοι που κατέχουν όλα τα αναγκαία προσόντα («ικανοί» υποψήφιοι) βάσει προαγωγής, όχι μόνον να μην προωθήσει έναν υποψήφιο στην κενή θέση, σύμφωνα με τις αποφάσεις Küster κατά Κοινοβουλίου [8], αλλά επίσης, αν φρονεί ότι οι δυνατότητες επιλογής της είναι ανεπαρκείς προκειμένου να διασφαλιστεί πρόσληψη σύμφωνα με την προκήρυξη της κενής θέσεως, να διευρύνει το περιθώριο επιλογής της προκειμένου να βρει τον καλύτερο υποψήφιο για την πληρωτέα θέση, όπως επιβεβαιώνουν οι αποφάσεις Anacoreta Correia κατά Επιτροπής και Κοτσώνης κατά Συμβουλίου [9].

47. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έχει ως αποτέλεσμα τη σημαντική μείωση της διακριτικής ευχέρειας της ΑΔΑ και δίνει απόλυτο προβάδισμα στο «δικαίωμα στη σταδιοδρομία» των υπαλλήλων εις βάρος της αρχής κατά την οποία κάθε πρόσληψη γίνεται προς το συμφέρον και μόνον της υπηρεσίας. Από αυτή την αρχή απορρέει η υποχρέωση για την ΑΔΑ να επιλέξει το πρόσωπο με τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας, και επομένως το δικαίωμα να διευρύνει το πεδίο επιλογής της.

48. Ο P. Richard υπογραμμίζει ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ θέτει σειρά προτεραιότητας μεταξύ των διαφορετικών σταδίων καλύψεως μιας κενής θέσεως. Πρέπει να ληφθεί υπόψη σε συνδυασμό με το άρθρο 4, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, κατά το οποίο η ΑΔΑ οφείλει να γνωστοποιήσει την ύπαρξη κενής θέσεως στο προσωπικό των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων μόνον σε περίπτωση αδυναμίας καλύψεως της θέσεως με προαγωγή, μετάθεση ή εσωτερικό διαγωνισμό. Από αυτές τις δύο διατάξεις απορρέει, κατ' αυτόν, το δικαίωμα των υπαλλήλων να εξεταστεί και να γίνει δεκτή η υποψηφιότητά τους κατά προτεραιότητα σε σχέση με τις υποψηφιότητες που του υποβάλλονται κατά τη διάρκεια των επόμενων σταδίων. Αυτό το σύστημα εσωτερικής προτιμήσεως σκοπεί στη διασφάλιση της προσδοκίας του υπαλλήλου να σταδιοδρομήσει. Ο αναιρεσίβλητος ισχυρίζεται επίσης ότι εναπόκειται στην ΑΔΑ να αποφασίσει, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής της ευχέρειας, αν υφίσταται «ικανός» υποψήφιος ή όχι. Αν έχει στη διάθεσή της μια ικανοποιητική υποψηφιότητα, υποχρεούται να κατευθύνει την επιλογή της σ' αυτή, χωρίς να μπορεί να προβεί στην εξέταση υποψηφιοτήτων βάσει των επομένων σταδίων. Ελλείψει κατάλληλου υποψηφίου, δεν μπορεί να περάσει στα επόμενα στάδια παρά μόνον αφού έχει απορρίψει όλες τις υποψηφιότητες που έχουν υποβληθεί κατά το παρόν στάδιο.

8 — Αποφάσεις της 12ης Μαρτίου 1975, 23/74, Συλλογή τόμος 1975, σ. 133, (στο εξής: απόφαση Küster I), και της 25ης Νοεμβρίου 1976, 123/75, Συλλογή τόμος 1976, σ. 605, (στο εξής: απόφαση Küster II).

9 — Αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουνίου 1996, T-118/95, Συλλογή Υπ.Υπ. σ. I-A-283 και II-835, και του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1986, 246/84, Συλλογή 1996, σ. 3989).

Εκτίμηση

49. Υπενθυμίζω ότι το Δικαστήριο διευκρίνισε, με την απόφαση Van Belle κατά Συμβουλίου [10], ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ υποχρεώνει την ΑΔΑ να εξετάζει, κατά σειρά προτιμήσεως, καταρχάς τις δυνατότητες προαγωγής και μεταθέσεως εντός του οργάνου όπου υφίσταται κενή θέση, εν συνεχεία επίσης δυνατότητες οργανώσεως εσωτερικών διαγωνισμών σε αυτό το όργανο και τέλος τις αιτήσεις μετατάξεως υπαλλήλων άλλων οργάνων, και μόνον αν οι προσπάθειες βάσει αυτών των δυνατοτήτων αποβούν άκαρπες επιβάλλεται να προχωρήσει μέσω διαγωνισμού βάσει τίτλων, δοκιμασιών ή βάσει τίτλου και δοκιμασιών, ενώ αυτοί οι διαγωνισμοί μπορούν να είναι είτε διοργανικοί είτε γενικοί [11].

50. Επομένως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η ΑΔΑ οφείλει καταρχάς να εξετάζει επιμελώς τις υποψηφιότητες που έχουν υποβληθεί βάσει προαγωγής ή μεταθέσεως.

51. Η σειρά προτιμήσεως που καθιερώνει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ πρέπει, πράγματι, να νοηθεί ως «η ίδια η έκφραση της αρχής κατά την οποία κάθε υπάλληλος πρέπει να μπορεί να κάνει καριέρα εντός του οργάνου του» [12].

52. Ωστόσο, δεν υφίσταται εξίσου υποκειμενικό δικαίωμα για προαγωγή (ή για μετάθεση), διότι οι διορισμοί γίνονται αποκλειστικά κατ' επιλογή και η ΑΔΑ οφείλει να μεριμνά ώστε κάθε θέση να καταλαμβάνεται από τον υπάλληλο που έχει τα μεγαλύτερα δυνατά προσόντα.

53. Πράγματι, από την απόφαση Küster I, που αφορούσε έναν υπάλληλο ο οποίος, επειδή ήταν προαγώγιμος, ισχυριζόταν ότι είχε δικαίωμα για προαγωγή προκειμένου να καταλάβει τη θέση που είχε κενωθεί μετά την αναχώρηση του ιεραρχικού προϊσταμένου του, «ότι η άποψη του προσφεύγοντος θα κατέληγε να αναγνωρίσει στον αναπληρωτή υπαλλήλου του οποίου κενώθηκε η θέση στη διαδοχή του εφόσον προκύπτει από τον φάκελό του ότι έχει τα αναγκαία προσόντα προς πλήρωση αυτής της θέσεως· ότι τόσο το συμφέρον της υπηρεσίας όσο και τα δικαιώματα των άλλων υπαλλήλων απαγορεύουν να γίνει δεκτός ένας τέτοιος ισχυρισμός» [13].

54. Στην απόφαση Küster II, το Δικαστήριο βεβαίωσε ότι το γεγονός της πληρώσεως των αναγκαίων προϋποθέσεων για την κατάληψη κενής θέσεως δεν απονέμει το δικαίωμα διορισμού σε αυτήν. Πράγματι, δήλωσε τα εξής:

«το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ, ακόμα και αν ορίζει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί, για την πλήρωση των κενών θέσεων να εξετάσει καταρχάς τις δυνατότητες προαγωγής και

10 — Απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 1974, 176/73, Συλλογή τόμος 1974, σ. 557.

11 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1999, C-304/97 P, Carbajo Ferrero κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1999, σ. I-1749)· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1996, T-140/94, Gutiérrez de Quijano και γ Llorens κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-241 και II-689)· της 12ης Φεβρουαρίου 1992, T-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1992, σ. II-121), και της 19ης Φεβρουαρίου 1998, T-3/97, Campogrande κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-89 και II-215).

12 — Προπαρατεθείσα απόφαση Campogrande κατά Επιτροπής.

13 — Σκέψεις 25 και 26.

μεταθέσεως εντός του οργάνου, δεν αναγνωρίζει στους υπαλλήλους που πληρούν τις προϋποθέσεις προαγωγής υποκειμενικό δικαίωμα προαγωγής, δεδομένου ότι η πλήρωση κάθε θέσεως πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 27, εδάφιο 1, του ΚΥΚ να βασίζεται, καταρχήν, στο συμφέρον της υπηρεσίας·

ότι, επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η προαγωγή "γίνεται αποκλειστικά με επιλογή [...] μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής [...]"·

ότι από αυτές τις διατάξεις προκύπτει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια στον τομέα αυτό·

ότι, ως εκ τούτου, δεν φαίνεται ότι αποφασίζοντας να κηρύξει εσωτερικό διαγωνισμό αντί να προχωρήσει στην προαγωγή του προσφεύγοντα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει βάσει των άρθρων 29 και 45 του ΚΥΚ και παραβίασε τα υπηρεσιακά δικαιώματα του ενδιαφερομένου» [14].

55. Αυτός ο κανόνας ισχύει εξίσου όταν η ΑΔΑ έχει στη διάθεσή της τόσο έναν μόνο προαγώγιμο υποψήφιο (σκέψη 17 της ιδίας αποφάσεως) όσο και περισσοτέρους υποψηφίους.

56. Πράγματι, «η παρουσία περισσότερων προσώπων κατεχόντων τα προσόντα προαγωγής ή μεταθέσεως μπορεί να οδηγήσει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή στο συμπέρασμα ότι το συμφέρον της υπηρεσίας και η αμεροληψία κατά τις προσλήψεις καθιστούν ευκταίο έναν εσωτερικό διαγωνισμό» [15].

57. Το Δικαστήριο επιβεβαίωσε αυτές τις αρχές με την απόφασή του Mogensen κ.λπ. κατά Επιτροπής [16] όπου τόνισε ότι

«Από τη χρησιμοποίηση του όρου "δυνατότητες" [στο άρθρο 29, εδάφιο 1, στοιχείο α'] φαίνεται ότι η ΑΔΑ δεν υποχρεούται κατά τρόπο απόλυτο να προβεί στην προαγωγή, αλλ' απλώς να εξετάσει κατά περίπτωση αν, σύμφωνα με το άρθρο 27 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, η προαγωγή είναι δυνατό να καταλήξει σε διορισμό προσώπου που κατέχει τα περισσότερα προσόντα ικανότητας, απόδοσης και ακεραιότητας.

Μολονότι το εν λόγω στοιχείο του άρθρου 29, παράγραφος 1, συνεπάγεται ότι η ΑΔΑ εξετάζει με τη μεγαλύτερη προσοχή τις δυνατότητες προαγωγής προτού προχω-

14 — Σκέψεις 10 έως 13.

15 — Απόφαση Küster I, σκέψη 24.

16 — Απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, 10/82 (Συλλογή 1983, σ. 2397, σκέψεις 9 και 10).

ρήσει στην επόμενη διαδικασία, δεν εμποδίζει την εν λόγω αρχή να λάβει επίσης υπόψη της κατά την εν λόγω εξέταση ότι είναι δυνατό να της υποβληθούν καλύτερες υποψηφιότητες μέσω των άλλων διαδικασιών που αναφέρονται στην παράγραφο αυτή. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η ΑΔΑ διαθέτει την ευχέρεια να εξετάσει τις επόμενες δυνατότητες.»

58. Αυτό σημαίνει ότι η ΑΔΑ μπορεί να περάσει διαδοχικά στα επόμενα στάδια που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, κατά τη διάρκεια των οποίων τα προσόντα και οι ικανότητες των υποψηφίων του πρώτου σταδίου μπορούν να συγκριθούν με εκείνα άλλων υποψηφίων.

59. Αυτή η δυνατότητα για την ΑΔΑ να διευρύνει το φάσμα των υποψηφίων πρέπει ωστόσο να χρησιμοποιείται με εξαιρετική φειδώ διότι, αν χρησιμοποιείται συστηματικά, καταλήγει στην πλήρη κατάργηση της προτεραιότητας που το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ ήθελε αδιαμφισβήτητα να απονείμει στους υπαλλήλους που εργάζονται στο οικείο όργανο. Άλλωστε, έχει ήδη οδηγήσει σε καταχρήσεις στο παρελθόν.

60. Εν προκειμένω, από τη δικογραφία που μνημονεύει το Πρωτοδικείο και η οποία υπενθυμίζεται ανωτέρω προκύπτει ότι δεν έγινεπραγματική σύγκριση μεταξύ των προσόντων και της επαγγελματικής εμπειρίας του P. Richard, αφενός, και της S αφετέρου. Η υποψηφιότητα της τελευταίας έγινε δεκτή διότι, συγκρινόμενη με εκείνες των άλλων επιτυχόντων των γενικών διαγωνισμών και υπηκόους των νέων κρατών μελών, η επαγγελματική της εμπειρία προσέγγιζε περισσότερο (ή απείχε λιγότερο από) την αναγκαία για την άσκηση των εν λόγω καθηκόντων. Σε τελική ανάλυση, όπως αναγράφεται στην απάντηση στην ένσταση, η S. προσελήφθη «προκειμένου να διασφαλιστεί ικανή αντιπροσώπευση των υπηκόων των νέων κρατών μελών». Θα επιστρέψω επ' αυτού κατά την εξέταση του τρίτου λόγου.

61. Ωστόσο, σε επίπεδο αρχών, με την προσβαλλόμενη απόφαση γίνεται εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, καθόσον γίνεται δεκτό ότι η ΑΔΑ δεν μπορούσε να εκτιμήσει νομίμως, παρά την ευρεία διακριτική της ευχέρεια, ότι δεν διέθετε αρκετά ευρύ πεδίο επιλογών προκειμένου να διασφαλίσει πρόσληψη σύμφωνα με την προκήρυξη της κενής θέσεως, διότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντα ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις για την πλήρωση της θέσεως.

62. Αυτή η κριτική του Κοινοβουλίου είναι δικαιολογημένη.

Επί της ανάγκης απορρίψεως των υποψηφιοτήτων που είχαν υποβληθεί πριν την έναρξη του επόμενου σταδίου της διαδικασίας προσλήψεως

63. Το Κοινοβούλιο αιτιάται ακόμα το Πρωτοδικείο ότι διαπίστωσε,στη σκέψη 29

της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «η απόρριψη των υποψηφιοτήτων βάσει προαγωγής ή μεταθέσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ είναι αναγκαία προϋπόθεση για την έναρξη των επομένων σταδίων της διαδικασίας που προβλέπει αυτό το άρθρο [...] εφόσον αυτή η διάταξη θεσπίζει σειρά προτεραιότητας μεταξύ των διαφορετικών σταδίων που προβλέπει». Το Κοινοβούλιο εκτιμά, επομένως, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη καθόσον έκρινε, στη σκέψη 45 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, μη απορρίπτοντας επισήμως την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος και προβαίνοντας στη συνεξέταση των υποψηφιοτήτων του προσφεύγοντος και της S., παρέβη το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ».

64. Με άλλα λόγια, το Κοινοβούλιο αμφισβητεί ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ επιβάλλει στην ΑΔΑ να ολοκληρώσει επισήμως κάθε στάδιο της διαδικασίας προσλήψεως με απόρριψη των υποψηφιοτήτων που έχει λάβει σε αυτό το στάδιο, εφόσον καθίσταται στη συνέχεια αδύνατο να συγκριθούν τα προσόντα των υποψηφίων που παρουσιάζονται κατά τη διάρκεια των διαφορετικών σταδίων του άρθρου 29, παράγραφος 1.

65. Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι, ακόμα και αν αποδεικνύεται, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ανωτέρω, ότι ο καλύτερος υποψήφιος ευρισκόταν παρ' όλα αυτά μεταξύ των υποβαλλόντων υποψηφιότητα βάσει προαγωγής, «πρέπει να είναι δυνατόν να υποχωρήσει, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, γεγονός που αποδεικνύεται αδύνατο αν το προηγούμενο στάδιο έχει ολοκληρωθεί και οι υποψηφιότητες που έγιναν δεκτές κατά τη διάρκειά του έχουν απορριφθεί».

66. Δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη η απόφαση Κούσιος κατά Επιτροπής [17], που παραθέτει ο αντίδικος, διότι κακώς υποχρεώνει την ΑΔΑ να απορρίψει τις υποψηφιότητες που είχε κάνει δεκτές βάσει ενός σταδίου του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προτού προχωρήσει στο επόμενο στάδιο.

67. Ο P. Richard εκτιμά ότι, στην περίπτωση που κανένας υποψήφιος εντός του οργάνου δεν πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις, η ΑΔΑ οφείλει να απορρίψει τις εξετασθείσες υποψηφιότητες και να ολοκλήρωσει τα στάδια της προσλήψεως εντός του οργάνου προτού προβεί σε πρόσληψη από άλλα όργανα. Ισχυρίζεται ότι το ίδιο ισχύει, a fortiori, όταν η ΑΔΑ θέλει να προχωρήσει από πρόσληψη εντός των οργάνων σε πρόσληψη εκτός των κοινοτικών οργάνων. Δέχεται ότι η ΑΔΑ μπορεί «να διευρύνει το πεδίο επιλογών της» αν το πράττει προς το συμφέρον της υπηρεσίας, όπως εκτιμάται ελεύθερα. Αυτή η έννοια της διευρύνσεως δεν επιτρέπει, ωστόσο, στην ΑΔΑ να συγκρίνει τις υποψηφιότητες που έχει λάβει βάσει διαφορετικών σταδίων, αλλά μόνο να εξετάζει τις συμπληρωματικές υποψηφιότητες σε σχέση με εκείνες που έχουν υποβληθεί βάσει του προηγουμένου σταδίου, υπό την επιφύλαξη ότι οι τελευταίες δεν ικανοποιούν το συμφέρον της υπηρεσίας και έχουν απορριφθεί.

17 — Απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 1994, T-18/92 και T-68/92, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-47 και II-171).

Εκτίμηση

71. Αυτή η κριτική είναι δικαιολογημένη.

68. Ήδη απορρέει από τα όσα είπα σχετικά με τον πρώτο λόγο ότι η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να απορρίψει εκ προοιμίου τις υποψηφιότητες που έχει εξετάσει βάσει προαγωγής ή μεταθέσεως προτού οργανώσει εσωτερικό διαγωνισμό ή περάσει σε ένα από τα επόμενα στάδια.

Επί της προϋποθέσεως προσλήψεως από τον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις

72. Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι «οι προϋποθέσεις που θέτει το σημείο 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όσον αφορά τη δυνατότητα της ΑΔΑ να συμβουλευθεί τους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις των γενικών διαγωνισμών και να προβεί σε πρόσληψη βάσει αυτών, εγείρουν επίσης σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό τους με τους εφαρμοστέους κανονισμούς.»

69. Στην περίπτωση που μας απασχολεί, η ΑΔΑ δεν διαπίστωσε ότι οι υποψήφιοι προαγωγής ή μεταθέσεως είναι ακατάλληλοι να ασκήσουν τα εν λόγω καθήκοντα, αλλά θέλησε να διευρύνει την επιλογή της προκειμένου να εξετάσει αν υφίσταται υποψήφιος η πρόσληψη του οποίου θα ανταποκρινόταν ακόμη περισσότερο στο συμφέρον της υπηρεσίας.

73. Το Πρωτοδικείο έκρινε, στο σημείο 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «η αναδρομή στους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις των υποψηφίων τψν νέων κρατών μελών προϋποθέτει, καθεαυτή, την ακύρωση της κινηθείσας διαδικασίας και τον καθορισμό νέων προϋποθέσεων για την κάλυψη της θέσεως».

70. Ωστόσο, αυτό το αποτέλεσμα δεν μπορεί να διασφαλιστεί εκ των προτέρων και επομένως είναι αλυσιτελές να απορρίπτονται οριστικά οι υποψήφιοι που έχουν παρουσιαστεί βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ. Όπως ισχυρίζεται το Κοινοβούλιο, η καταρχάς απόρριψη των υποψηφιοτήτων που υποβλήθηκαν στο ή στα προηγούμενα στάδια «θα αντέκειτο και πάλι στο συμφέρον της υπηρεσίας ακόμα και αν αποδεικνυόταν, για παράδειγμα, μετά την εξέταση των υποψηφιοτήτων βάσει διοργανικής μεταθέσεως, ότι ο καλύτερος υποψήφιος ευρίσκεται, σε τελική ανάλυση, μεταξύ των υποψηφίων βάσει προαγωγής, "στάδιο" που η ΑΔΑ είχε ήδη ολοκληρώσει με την επίσημη απόρριψη των αντίστοιχων υποψηφιοτήτων» (σημείο 30 της αιτήσεως αναιρέσεως).

74. Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται καταρχάς ότι από αυτή την αιτιολογία δεν προκύπτει σαφώς αν οι υποχρεώσεις που το Πρωτοδικείο θέλει να επιβάλει στην ΑΔΑ πρέπει να πληρούνται μόνο στην περίπτωση που η ΑΔΑ μπορεί να ανατρέξει στους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις γενικών διαγωνισμών που έχουν προκηρυχθεί κατ' εφαρμογή του κανονισμού 626/95 ή, αντιθέτως, κάθε φορά που η ΑΔΑ καταλήγει, στο πλαίσιο διαδικασίας προσλήψεως, να συμβουλευθεί τους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις των γενικών διαγωνισμών.

75. Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι, στην πρώτη περίπτωση, το Πρωτοδικείο έχει παραβεί τον κανονισμό 626/95 ο οποίος, παρά το γεγονός ότι επιτρέπει τη δημοσίευση των προκηρύξεων κενής θέσεως προκειμένου να προσληφθούν μόνον υπήκοοι των νέων κρατών μελών, δεν εμποδίζει τους επιτυχόντες σε διαγωνισμούς που έχουν προκηρυχθεί σε αυτό το πλαίσιο να διορίζονται βάσει διαδικασίας προσλήψεως σύμφωνα με το άρθρο 29 του ΚΥΚ. Σε αντίθετη περίπτωση, το σύνολο των εφεδρικλων πινάκων που έχουν καταρτισθεί βάσει του εισάγοντος παρέκκλιση κανονισμού θα καθίσταντο έωλες μετά την εκπνοή της περιόδου ισχύος αυτού.

76. Πρέπει να σημειωθεί ότι «οι γενικοί διαγωνισμοί δεν σκοπούν στην κάλυψη συγκεκριμένης θέσεως αλλά οργανώνονται εν όψει της καταρτίσεως καταλόγων προσλήψεως που σκοπούν στην κάλυψη θέσεων της ίδιας κατηγορίας και αντιστοιχούν σε ορισμένη σταδιοδρομία. Οι επιτυχόντες αυτών των γενικών διαγωνισμών εγγράφονται, επομένως, σε πίνακα επιτυχόντων και μπορούν να προσλαμβάνονται αν κατέχουν τα αναγκαία προσόντα για να καταλάβουν ορισμένη θέση».

77. Στη δεύτερη περίπτωση, ο λόγος του Πρωτοδικείου παραμένει πάντοτε χωρίς νόμιμη νομική βάση. Παραθέτοντας τις προαναφερθείσες αποφάσεις Carbajo Ferrero κατά Κοινοβουλίου και Gutiérrez de Quijano και Llorens κατά Κοινοβουλίου, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι ο μόνος κανόνας που επιβάλλεται να τηρείται, σχετικώς, είναι να διασφαλιστεί ότι οι προϋποθέσεις και τα προσόντα είναι ταυτόσημα στις προκηρύξεις που δημοσιεύονται επ' ευκαιρία των διαφορετικών σταδίων της διαδικασίας, διότι από το περιεχόμενο της προκηρύξεως εξαρτάται το πλαίσιο νομιμότητας που επιβάλλει η ΑΔΑ στο εαυτό της και που πρέπει να τηρήσει κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσλήψεως.

78. Ο αναιρεσίβλητος εκτιμά ότι το Πρωτοδικείο ορθώς αποφάσισε ότι η αναδρομή στους εφεδρικούς πίνακες των υπηκόων των νέων κρατών μελών προϋπέθετε την ακύρωση της κινηθείσας διαδικασίας και τον καθορισμό νέων προϋποθέσεων για την κάλυψη της θέσεως. Υποστηρίζει ότι η θέση έπρεπε να καλυφθεί στο πλαίσιο διαδικασίας υπαλληλικής προσφυγής και ότι επομένως πρέπει να γίνει αναφορά στους κανόνες που διέπουν αυτή τη διαδικασία προκειμένου να καθοριστεί αν είναι δυνατό να ληφθεί υπόψη εφεδρικός πίνακας που έχει καταρτισθεί κατά εξαιρετική διαδικασία. Θυμίζει ότι η ΑΔΑ, σύμφωνα με τους κανόνες του ΚΥΚ, πρέπει να μεριμνά για την πλήρωση των αντιστοίχων προϋποθέσεων. Μια τέτοια αντιστοιχία μεταξύ της προκηρύξεως μίας κενής θέσεως που δημοσιεύεται στο πλαίσιο διαδικασίας υπαλληλικής προσφυγής και της προκηρύξεως γενικού διαγωνισμού που οργανώνεται κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 626/95 είναι όμως αδύνατη, διότι ο τελευταίος επιβάλλει κατ' ανάγκη προϋπόθεση ιθαγενείας.

Εκτίμηση

79. Εκτιμώ ότι από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει σαφώς, και το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να μην αντελήφθη συναφώς ότι το Πρωτοδικείο σκοπούσε αποκλειστικά στην εξέταση της περιπτώσεως

κατά την οποία η ΑΔΑ καταλήγει, αφού κινήσει διαδικασία καλύψεως κενής θέσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, να συμβουλευθεί τους εφεδρικούς πίνακες που προέρχονται από θεσπίζον παρέκκλιση στις διατάξεις του ΚΥΚ καθεστώς.

80. Ο ΚΥΚ θεσπίζει σύνολο κανόνων που σκοπούν στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ, αφενός, της ανάγκης να διασφαλιστεί το επαγγελματικό μέλλον στους άξιους υπαλλήλους και, αφετέρου, στην ανάγκη αποτελεσματικής οργανώσεως μιας δημόσιας λειτουργίας που συγκεντρώνει υπηκόους από όλα τα κράτη μέλη. Ο ΚΥΚ θέτει, συναφώς, επιτακτικούς κανόνες όπως η υποχρέωση προσλήψεως κάθε υπαλλήλου σε θέση της κατηγορίας ή του πλαισίου που αντιστοιχεί στον βαθμό του με αποκλειστικό γνώμονα το σύμφερον της υπηρεσίας χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ιθαγένεια (άρθρο 27, παράγραφος 1), την απαγόρευση επιφυλάξεως μιας θέσεως στους υπηκόους ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους (άρθρο 27, τρίτο εδάφιο), ή επίσης της υποχρεώσεως αναλύσεως καταρχάς των δυνατοτήτων καλύψεως της θέσεως με εσωτερική πρόσληψη πριν από την εξέταση των εξωτερικών υποψηφιοτήτων (άρθρο 29, παράγραφος 1).

81. Το Συμβούλιο έχει επανειλημμένως εφαρμόσει προσωρινές παρεκκλίσεις από αυτή τη ρύθμιση: πρώτη φορά, το 1982, επ' ευκαιρία της προσαρτήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας, στη συνέχεια, το 1985, επ' ευκαιρία της προσαρτήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και, τέλος, το 1995, κατά την προσάρτηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας με τον κανονισμό 626/95.

82. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, αυτού του κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1999, οι κενές θέσεις είναι δυνατόν να πληρώνονται με το διορισμό υπηκόων της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας, κατά παρέκκλιση του άρθρου 4 δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του άρθρου 5, παράγραφος 3, του άρθρου 7 παράγραφος 1, του άρθρου 27 τρίτο εδάφιο, του άρθρου 29 παράγραφος 1 στοιχεία α), β) και γ) και του άρθρου 31 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εντός των ορίων των θέσεων που προβλέπονται για το σκοπό αυτό υπό των αρμόδιων για τον προϋπολογισμό οργάνων.

2. Οι διορισμοί στις θέσεις των βαθμών Α3, (...), θα αποφασίζονται μετά από διαγωνισμό βάσει τίτλων και εξετάσεων που θα διοργανώνεται σύμφωνα με τους όρους του παραρτήματος ΙΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

3. Οι κενές θέσεις δημοσιοποιούνται δεόντως εντός και εκτός των κοινοτικών οργάνων.»

83. Βάσει αυτής της διατάξεως, το Κοινοβούλιο δημοσίευσε, σε χρονολογία που δεν προκύπτει από τον φάκελο, τρεις προκηρύξεις γενικών διαγωνισμών για την πρόσληψη, *σε μια από τις γενικές διευθύνσεις του*, αντιστοίχως ενός προϊσταμένου τμήματος (Α/Θ) αυστριακής, φινλανδικής και σουηδικής ιθαγένειας.

84. Η φύση των καθηκόντων οριζόταν σε αυτές τις προκηρύξεις διαγωνισμών ως εξής:

«Υπάλληλος με υψηλά προσόντα, επιφορτισμένος, υπό τον έλεγχο ενός διευθυντή, με την ευθύνη ενός ειδικού τομέα δραστηριότητας της γραμματείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και ιδίως:

— τον καταμερισμό και συντονισμό των εργασιών της διευθύνσεώς του και τη διασφάλιση της ποιότητας των υπηρεσιών των συνεργατών του·

— τη διαχείριση των διατιθέμενων από τον προϋπολογισμό πόρων γι' αυτόν τον τομέα δραστηριότητας της γενικής γραμματείας·

— την εκπροσώπηση της γενικής γραμματείας στο πλαίσιο διοργανικών συνελεύσεων·

— τις ενδεχόμενες επαφές με τα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο πλαίσιο των εργασιών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Τα καθήκοντα στο πλαίσιο αυτών των θέσεων στελεχών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απαιτούν μεγάλες ικανότητες προς συντονισμό των διατιθέμενων ανθρώπινων και οικονομικών πόρων, δηλαδή την οργάνωση της ατομικής εργασίας, τη διεύθυνση ομάδων και την ανανέωση για τη βελτίωση των παρεχομένων υπηρεσιών.»

85. Η προκήρυξη της κενής θέσεως αριθ. 8011 στην οποία απάντησε ο P. Richard είχε ως εξής:

«Θέση: Γενική Διεύθυνση Διοικήσεως
Διεύθυνση Υποδομής και Εσωτερικής Υπηρεσίας
Τμήμα: Εξοπλισμός και εσωτερική υπηρεσία
1 διευθυντής μονάδας (Α/Θ) (βαθμός Α 3).»

86. Η φύση των καθηκόντων περιγραφόταν ως εξής:

«Υπάλληλος με υψηλά προσόντα, επιφορτισμένος με τη διαχείριση και την οργάνωση

των εργασιών των υπηρεσιών της διευθύνσεως που περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων την ευθύνη των υπηρεσιών:

α) ανθρώπινοι πόροι: οδηγοί, μεταφορείς, γραφείο ταξιδίων και διαχείριση των σχετικών εξωτερικών συμβάσεων·

β) εξοπλισμός:
— γραφείο αγορών: επίπλωση, μηχανές γραφείου, τεχνικός εξοπλισμός, φωτοτυπικά μηχανήματα, ενδύματα υπηρεσίας·
— ασφαλίσεις και τελωνειακές διατυπώσεις·
— καταστήματα και αποθήκες·

γ) διαλέξεις:
— γενική οργάνωση των συνελεύσεων·
— τεχνικοί διαλέξεων·
— διαχείριση των συνελεύσεων σχετικά με τα αιτήματα εξωτερικών οργανισμών·

δ) Καταγραφή, οικονομικά, ταχυδρομείο:
— εκτέλεση του προϋπολογισμού όλων των θέσεων σε σχέση με τις υπηρεσίες της διευθύνσεως·
— ταχυδρόμοι.

Αυτές οι δραστηριότητες απαιτούν συναίσθηση των ανθρωπίνων σχέσεων.»

87. Από τη σύγκριση αυτών των δύο προκηρύξεων προκύπτει ότι η μία απευθύνεται σε υπηκόους ορισμένης ιθαγένειας και περιλαμβάνει εξαιρετικά γενική περιγραφή της φύσεως των καθηκόντων, που ισχύει για οποιαδήποτε θέση διευθυντού υπηρεσίας, ενώ η άλλη δεν περιέχει προϋπόθεση ιθαγενείας και διευκρινίζει πολύ ακριβέστερα τα εν λόγω καθήκοντα.

88. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, άλλωστε, με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι «το Κοινοβούλιο δέχθηκε ότι δεν εφάρμοσε τον κανονισμό [629/95] κατά την παρούσα διαδικασία προσλήψεως». Αυτός ο ισχυρισμός δεν αμφισβητήθηκε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

89. Όσον αφορά την εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 29 του ΚΥΚ, κατά πάγια νομολογία η προκήρυξη θέσεως που συντάσσεται πριν από την έναρξη του πρώτου σταδίου της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 1, θεσπίζει το πλαίσιο αυτής, ιδίως διευκρινίζοντας τη φύση της πληρωτέας θέσεως και διευκρινίζοντας τα προσόντα και τις γνώσεις που απαιτούνται από τους υποψηφίους προς το συμφέρον της υπηρεσίας [18].

90. Ο κοινοτικός δικαστής είχε πολλάκις την ευκαιρία να αποφανθεί επί της αναγκαίας «αντιστοιχίας» των προκηρύξεων σχετικά με την έναρξη των διαφόρων σταδίων που

18 — Απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1974, 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1974, σ. 445, σκέψη 39).

προβλέπει η επίμαχη διάταξη. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η τροποποίηση των προϋποθέσεων συμμετοχής από το ένα στάδιο στο άλλο θα μπορούσε να απογυμνώσει από τα αποτελέσματά τους τις διατάξεις του άρθρου 29, παράγραφος 1, για τον λόγο ότι, αν ένα όργανο μπορούσε να τροποποιήσει τις προϋποθέσεις συμμετοχής από ένα στάδιο σε άλλο, π.χ. απαλύνοντάς τις, θα απέκλειε την προαγωγή ή τη μετάθεση των υπαλλήλων του εν λόγω οργάνου που θα μπορούσαν να ανταποκρίνονται σε λιγότερο αυστηρές προϋποθέσεις που τίθενται με την προκήρυξη του διαγωνισμού ή θα επέτρεπε στα όργανα να είναι, στην πραγματικότητα, ελεύθερα να διοργανώνουν διαδικασίες εξωτερικής προσλήψεως χωρίς να χρειάζεται να εξετάζονται εσωτερικές υποψηφιότητες [19].

91. Εν προκειμένω, όλα έγιναν σαν η ΑΔΑ να είχε τροποποιήσει κατά τη διάρκεια της διαδικασίας το περιεχόμενο της προκηρύξεως της θέσεως.

92. Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι, «προβαίνοντας στην εξέταση των υποψηφιοτήτων του προσφεύγοντος και της S., η ΑΔΑ παρέβη το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ».

93. Το Πρωτοδικείο επίσης ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «η αναδρομή στον εφεδρικό πίνακα των υπηκόων των νέων κρατών μελών απαιτεί, καθεαυτή, την ακύρωση της κινηθείσας διαδικασίας και τον καθορισμό νέων προϋποθέσεων για την πλήρωση της θέσεως». Παρέπεμψε, συναφώς, στην από 18 Μαρτίου 1997 απόφασή του, Rasmussen κατά Επιτροπής [20], που επιδοκιμάζω απολύτως.

94. Σε εκείνη την υπόθεση, η Επιτροπή είχε καταρχάς ακυρώσει προκήρυξη θέσεως δημοσιευθείσας βάσει του άρθρου 29 του ΚΥΚ. Στη συνέχεια είχε δημοσιεύσει στην Επίσημη Εφημερίδα των προκηρύξεων διαγωνισμών βάσει του κανονισμού 626/95 για την κάλυψη εκ νέου των θέσεων προϊσταμένου μονάδας αυστριακής, φινλανδικής ή σουηδικής ιθαγένειας. Ένας από αυτούς τους γενικούς διαγωνισμούς σκοπούσε ειδικώς στην κάλυψη της ιδίας θέσεως με εκείνη που είχε αποτελέσει το αντικείμενο της προκηρύξεως κενής θέσεως (σκέψεις 2 και 11 της προπαρατεθείσας απόφασης Rasmussen κατά Επιτροπής).

95. Εκτιμώ ότι η Επιτροπή ακολούθησε, κατ' αυτόν τον τρόπο, τη μοναδική παραδεκτή διαδικασία εφόσον, επ' ευκαιρία της διευρύνσεως, πρέπει να δοθούν θέσεις στους υπηκόους των νέων κρατών μελών λόγω της ιθαγενείας τους [21].

96. Στην πραγματικότητα, δεν συμφωνώ με το επιχείρημα του Κοινοβουλίου, ότι ο θεσπίζων παρέκκλιση κανονισμός ουδόλως

19 — Απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1989, 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 και 232/87, Van der Stijl και Cullington κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 511).

20 — Τ-35/96, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. I-A-61 και II-187, σκέψη 62.

21 — Εκτός από αυτές τις περιπτώσεις, τα όργανα έχουν ωστόσον πάντοτε τη δυνατότητα επιφυλάξεως μιας θέσεως σε μια ιθαγένεια ή καθορισμού προϋποθέσεως γνώσεως μιας συγκεκριμένης γλώσσας όταν αυτό δικαιολογείται από λόγους που αφορούν τη λειτουργία των υπηρεσιών τους (βλ. απόφαση της 4ης Μαρτίου 1964, 15/63, Lassalle κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1045).

επιβάλλει οι επιτυχόντες στους διαγωνισμούς που οργανώνονται για τους υπηκόους των νέων κρατών μελών να «διορίζονται με διαδικασίες προκηρύξεως που οργανώνονται βάσει του εισάγοντος παρέκκλιση καθεστώτος. Σ' αυτή την περίπτωση, το σύνολο των εφεδρικών πινάκων των διαγωνισμών που οργανώνουν όλα τα όργανα απευθυνόμενα στους υπηκόους των νέων κρατών μελών θα καθίσταντο έωλοι στις 31 Δεκεμβρίου 1999, ημερομηνία λήξεως της ισχύος του θεσπίζοντος παρέκκλιση κανονισμού, το οποίο ουδόλως προβλέπεται στον εισάγοντα παρέκκλιση κανονισμό ούτε αντιστοιχεί στο συμφέρον των οργάνων ή στο συμφέρον των επιτυχόντων σ' αυτούς τους διαγωνισμούς» (σημείο 42 της αναιρέσεως).

97. Πράγματι, καθώς ο κανονισμός 626/95 έχει ως αντικείμενο και ως αποτέλεσμα τη διασφάλιση, εντός ορισμένων ορίων, της προσλήψεως υπηκόων ενός ορισμένου κράτους μέλους και ότι στηρίζεται, επομένως, αποκλειστικά σε λόγους ιθαγένειας, εντάσσεται στη λογική του καθεστώτος ότι αυτή η ευνοϊκή έναντι ορισμένης εθνικότητας, αλλά δυσμενής έναντι των άλλων εθνικοτήτων μεταχείριση, πρέπει να περιοριστεί χρονικά.

98. Συνεπώς, οι εγεδρικοί πίνακες που καταρτίστηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας προσλήψεως κατ' εξαίρεση καθίστανται αναγκαστικά έωλοι τη στιγμή που η ποσόστωση των θέσεων που προορίζονται να πληρωθούν κατ' αυτόν τον τρόπο εξαντλείται, και το αργότερο κατά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος του θεσπίζοντος παρέκκλιση κανονισμού βάσει του οποίου καταρτίστηκαν.

99. Η συλλογιστική του Πρωτοδικείου στις σκέψεις 42 έως 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν εκθέτει, επομένως, κατά τη γνώμη μου, την κριτική του Κοινοβουλίου. Η κρισιμότητά τους συνεπάγεται ότι το Πρωτοδικείο βάσισε την απόφασή του περί ακυρώσεως του διορισμού της S. σε λόγο νομικά βάσιμο, και ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν πρέπει, επομένως, ανεξαρτήτως ακόμα και από τους λόγους απορρίψεως της αιτήσεως αναιρέσεως που παρέθεσα στα σημεία 9 έως 41 ανωτέρω, να αναιρεθεί.

100. Επομένως, δεν μπορώ, παρά την ορθότητα ορισμένων σημείων της κριτικής που απευθύνεται κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παρά να προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως του Κοινοβουλίου ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

101. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Στην περίπτωση της απορρίψεως της αιτήσεως αναιρέσεως του Κοινοβουλίου, σύμφωνα με την πρότασή μου, επιβάλλεται να γίνει δεκτό το αίτημα του P. Richard και να καταδικαστεί το όργανο αυτό στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Πρόταση

102. Προτείνω στο Δικαστήριο να:

— απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.